

Sygn. akt VIII C 817/18

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : staż. Anita Dębowska

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G.

przeciwko S. W.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 817/18

UZASADNIENIE

W dniu 8 września 2017 roku powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. wytoczył przeciwko pozwanemu S. W. powództwo o zapłatę kwoty 4.562,23 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że wierzytelność dochodzona pozwem wynika z zawartej przez pozwanego w dniu 23 listopada 2008 umowy o kartę kredytową.

(pozew k. 2-3v.)

W piśmie procesowym z dnia 21 maja 2018 roku powód podtrzymał pozew w całości. W uzupełnieniu dotychczasowych twierdzeń wskazał, iż umowa stanowiąca źródło jego żądania została przez bank wypowiedziana w dnia 16 maja 2013 roku. Następnie, pierwotny wierzyciel wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytułu egzekucyjny i wszczął na jego podstawie postępowanie egzekucyjne, które jednak nie doprowadziło do spłaty zadłużenia. Powód wyjaśnił również, iż wierzytelność wobec pozwanego nabył na mocy umowy cesji wierzytelności z dnia 19 grudnia 2014 roku, zawartej z następcą prawnym pierwotnego wierzyciela.

(pismo procesowe powoda k. 27-29)

Na rozprawie w dniu 25 września 2018 roku w imienia powoda jego pełnomocnik nie stawił się - został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwany nie stawił się na termin rozprawy, pomimo prawidłowego wezwania,

nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożył w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. W związku z powyższym Sąd wydał wyrok zaoczny.

(protokół do wyroku zaocznego k. 75)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany S. W. w dniu 23 listopada 2008 roku zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną w G. umowę o kartę kredytową (...) numer (...), w ramach której bank przyznał pozwanemu limit kredytowy w wysokości 3.200 zł. W ramach umowy pozwany był uprawniony do dokonywania transakcji gotówkowych oraz bezgotówkowych do wysokości przyznanego limitu. Od wykorzystanego limitu bank naliczał odsetki według zmiennej stopy procentowej, która na datę zawarcia umowy wynosiła 21,90% dla transakcji bezgotówkowych i 23,90% dla transakcji gotówkowych. Poza odsetkami bank był uprawniony do pobierania opłat i prowizji.

(umowa wraz z wnioskiem k. 31-35, okoliczności bezsporne)

W dniu 19 grudnia 2014 roku powód zawarł z następcą prawnym pierwotnego wierzyciela Bankiem (...) S.A. w G., umowę o przelew wierzytelności m.in. wobec dłużnika S. W., wynikającej z tytułu umowy bankowej.

W wyciągu z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności zadłużenie pozwanego zostało określone na łączną kwotę 4.039,51 zł. W wyciągu tym wskazano ponadto, że ostatniej wpłaty na poczet zadłużenia pozwany dokonał w dniu 16 października 2012 roku, umowa bankowa została wypowiedziana w dniu 16 maja 2013 roku, zaś postępowanie egzekucyjne wszczęte przeciwko pozwanemu na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego w dniu 22 czerwca 2013 roku.

(umowa sprzedaży wierzytelności k. 36-38, wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności k. 42, okoliczności bezsporne)

W wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda z dnia 26 sierpnia 2017 roku powód wskazał, iż zadłużenie pozwanego wynosi według stanu na dzień wystawienia wyciągu 4.562,23 zł.

(wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 4)

Pozwany do dnia wyrokowania nie uregulował wskazanego zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie, z uwagi na przedawnienie dochodzonych roszczeń.

Z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (art. 117 § 1 k.c.). Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba, że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz.U. Nr 55, poz. 321) do dnia 9 lipca 2018 roku (do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. 2018, poz. 1104), Sąd badał zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli został zgłoszony przez stronę. Od dnia 9 lipca 2018 roku wszedł w życie przepis art. 117 § 2¹ k.c., zgodnie z którym, po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, a ponadto zgodnie z przepisem art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.

2018, poz. 1104), roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej (to jest Kodeksie cywilnym), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą (to jest w znowelizowanym brzmieniu). Powyższe oznacza konieczność brania przez Sąd pod uwagę z urzędu przedawnienia roszczenia przy orzekaniu od dnia 9 lipca 2018 roku, także w sprawach wszczętych przed tym dniem, a dotyczących roszczeń przysługujących przeciwko konsumentom.

Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym przysługującym przeciwko konsumentowi, a zgodnie z zasadą ogólną z upływem trzech lat przedawniają się roszczenia – jak w przedmiotowej sprawie – związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, jako że bank – pierwotny wierzyciel takową działalność niewątpliwie prowadził (art. 118 k.c.).

Początkiem biegu terminu przedawnienia jest chwila wymagalności roszczenia. W przedmiotowej sprawie powód określił datę wymagalności roszczenia na dzień 16 maja 2013 roku, w której to dacie bank miał wypowiedzieć pozwanemu umowę o kartę kredytową. Tożsama data wypowiedzenia widnieje w wyciągu z załącznika do umowy cesji wierzytelności zawartej pomiędzy bankiem a powodem, w treści którego wyciągu wskazano ponadto, że w dniu 22 czerwca 2013 roku wszczęto przeciwko pozwanemu postępowanie egzekucyjne na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego. Uwzględniając obie przywołane daty, za niesporne uznać należy, że w dniu wytoczenia powództwa – 8 września 2017 roku – roszczenie powoda było już przedawnione.

W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, stwierdzić należy, że w okresie 3 lat od momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia, nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu w stosunku do powoda – powód nie wykazał, by takie przerwanie lub zawieszenie miało miejsce. Wprawdzie pierwotny wierzyciel wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny, który po opatrzeniu klauzulą wykonalności, stanowił podstawę wszczęcia postępowania egzekucyjnego, to jednak zgodnie z ugruntowanym w judykaturze poglądem, nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (por. m.in. uchwała SN z dnia 29 czerwca 2016 roku, III CZP 29/16, Biul. SN 2016/6). Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy, „w razie cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje i braki, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta (art. 509 § 2 k.c.). Co do zasady, nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia, zbycie wierzytelności jest bowiem irrelewantne dla jego biegu. W przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się jednak odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym. Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności. Cesjonariusz nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, bo w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 k.p.c., a więc fundusz sekurytyzacyjny, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście uprawnień i uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 k.p.c., musiał ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Nie może umknąć uwadze, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy niebędącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzytelności niebędący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i rozpoczęciu biegu terminu

przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego, jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy niebędącego bankiem”.

W przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał, aby pozwany zrzekł się korzystania z zarzutu przedawnienia. Nie sposób także uznać by względy słuszności wymagały nieuwzględnienia w przedmiotowej sprawie upływu terminu przedawnienia, zgodnie z art. 117¹ § 1 i 2 k.c. W sprawie nie stwierdzono by zachodziły jakiegokolwiek wyjątkowe okoliczności, które spowodowały niedochodzenie roszczenia przez uprawnionego, w tym nie stwierdzono by miał na to jakiegokolwiek wpływ sam zobowiązany.

Mając powyższe na uwadze Sąd wydając w sprawie wyrok zaoczny, oddalił powództwo w całości.